

Bijbels perspectief

Woord van de week

Lucas 9:51-53

En het geschiedde, toen de dagen van zijn opneming in vervulling gingen, dat Hij zijn aangezicht richtte om naar Jeruzalem te reizen, en Hij zond boden voor Zich uit. En zij gingen heen en kwamen in een dorp der Samaritanen om alles voor Hem gereed te maken. En zij ontvingen Hem niet, omdat zijn aangezicht gericht was naar Jeruzalem.

Je zou kunnen stellen dat de lijdensweg van Jezus hier begint. Deze weg begint met een bewuste keuze van Hem. Hij richtte zijn aangezicht om naar Jeruzalem te reizen. De jaren van zijn omwandeling vanuit de evangeliën kennend, een opmerkelijke zaak. Vanuit zijn gang voor dit ogenblik kunnen we immers opmaken dat Hij vanuit het levende contact met de Vader wist hoe te wandelen en handelen en dat Hij nadrukkelijk zaken vooruit zag en wist. Zo was Hij zich ook ten volle bewust van wat er vanaf dit moment voor Hem lag, wat Hem te wachten stond. Een uiterst zware en moeizame weg, een weg van verwerping en lijden, een weg eindigend in de dood. En dan toch die vastberadenheid, een vastberadenheid die in de grondtekst doorklinkt in de woorden dat Hij ‘zijn aangezicht richtte’ en dat om...

Om ons, om de mens. Maar allereerst om Gods plan van voor de grondlegging der wereld met de mens en zijn Zoon als realiteit toegankelijk te maken. Hij was immers de Vader gehoorzaam, leerde de gehoorzaamheid juist in de weg van dit komende lijden (Hebr. 5:8), een lijden dat Hij eigenlijk al direct in de confrontatie met de gevallen schepping had gezien en meer nog gevoeld, doorvoeld, zodanig dat op meer dan een plaats wordt gesproken over een tot in zijn ingewanden geraakt zijn bij het zien van de nood en zonde, de gevallen en van Gods plan afgeraakte mens. Zijn kruisdood is naast een zoenoffer allereerst een brandoffer.

Hoe de mens met Hem omgaat (omging), wordt hier direct pijnlijk duidelijk in de confrontatie met in dit geval de inwoners van een dorp der Samaritanen. Zij hadden hun eigen visie op geloven en God en hun eigen plek waar aanbeden moest worden - Jezus was daar eerder mee geconfronteerd in de ontmoeting met de Samaritaanse vrouw bij de bron (Joh. 4): waar moeten we aanbidden op de berg Gerizim of in Jeruzalem? Is het niet opvallend dat bij zijn geboorte er geen plek voor Hem was en bij zijn dood al evenmin en dat het telkens juist de vrome mens is waar Hij de grootste moeite mee heeft? Ja, dat zij het uiteindelijk zijn die Hem tot aan het kruis de wereld uitleiden? Daar komt bij dat niet alleen de vastberadenheid om in gehoorzaamheid de weg naar Jeruzalem te gaan op het gezicht van Jezus geschreven stond, maar meer dan waarschijnlijk ook de zwaarte ervan. En dat zal mogelijk onrustig hebben gemaakt. En dan te begrijpen dat Hij niet alleen voor het vrome Joodse volk was gekomen, maar ook voor de Samaritanen, zoals juist vanuit de geschiedenis van de vrouw bij de bron duidelijk mag zijn. En juist in die geschiedenis is zijn werkelijke identiteit in dezen naar voren gekomen: de Messias (Joh. 4:25,26)!

Maar, zoals in de afgelopen tijd duidelijk is geworden, is de weg tot begrijpen hiervan, de weg van het Hem onvoorwaardelijk volgen: je gezicht gericht op Jeruzalem – de kruisweg. Kies je bewust gehoorzaamheid, het kruis, voor de Koning der koningen? Of is er voor Hem geen plaats...

Gebed

Wat er door U Here Jezus is heengegaan op weg naar Jeruzalem, op weg naar Golgotha vanuit volkomen gehoorzaamheid aan de Vader wordt door Jesaja trefzeker weergegeven in Jesaja 49:4a. Hoe bepalend is wat hij daar onder de leiding van U Heilige Geest zegt voor wat er vooraf zich af zal gaan spelen in de hof van Gethsemane! En dan toch vastberaden gaan voor brand- en zoenoffer! Mag het ons aanzetten om vastberaden Uw weg na te volgen, gehoorzaamheid, het kruis – bereidheid te sterven aan onszelf om U Koning der koningen. Amen.